

31 maart 2024 (Pasen)

Anton Milh o.p.

Lieve mensen, beste zusters en broeders,

Kunnen wij in ons leven openstaan voor iets werkelijk nieuws? Iets dat ons op onze fundamenteën laat daveren, dat ons helemaal door elkaar schudt, dat van ons een andere mens maakt, dat ons andere wegen doet gaan? Ons taalgebruik wijst alvast eerder op het tegendeel. *L'histoire se répète*; niets nieuws onder de zon. Of het nu gaat over de politiek (“’t zijn uiteindelijk toch allemaal zakkenvullers, meneer”), over de mode (“ge zult zien, binnen tien jaar is dat terug ‘in’, mevrouw”) of over onze onderlinge contacten (“met hem is ’t potverdekke altijd ’t zelfste”)... in ons leeft de overtuiging dat uiteindelijk alles gedoemd is zich te herhalen, dat de cirkel maar moeilijk of niet doorbroken kan worden, dat de mens zich niet betert en bekeert maar steeds in zijn oude natuur hervalt.

Het Paasfeest gaat hier radicaal tegenin. In de geschiedenis is er een *novum*, iets dat écht nieuw is. En dat maakt het Evangelie, het heuglijke nieuws van de *verzoening en verlossing in Christus' Verrijzenis* – want daar gaat het om – niet tot zomaar een verhaaltje, een of andere stichtingsmythe, maar tot een gebeurtenis van kosmische proporties, tot dé gebeurtenis. De Verrijzenis van de Heer heeft de geschiedenis veranderd. Niet enkel de mensengeschiedenis in algemene zin, maar ook de geschiedenis van elke individuele mens. De Verrijzenis aanvaarden als de diepste waarheid van je leven, moet je anders in dit leven doen staan.

De Verrijzenis is geen tweede verdieping die we naar eigen goeddunken aan het huis van ons leven kunnen toevoegen of er weer af kunnen halen. Wanneer de Verrijzenis ons leven doordringt, maakt deze van ons nieuwe mensen.

Dat geloof in die Verrijzenis is geen evidentie, dat voelen we spontaan aan. Volgens sommige negentiende-eeuwse filosofen was de Verrijzenis niet meer dan een projectie: deze gedachte zou aan de mens ontsproten zijn vanuit zijn onvermogen te kunnen omgaan met het verlies van een dierbare. Het Evangelie maakt echter duidelijk dat de Verrijzenis geen psychologische constructie is, geen vaag gevoel dat 'iets' van een dierbare overledene blijft verder leven in de mensen die hem hebben liefgehad of in de beweging die hij heeft gesticht – *in casu* de kerk.

Het Evangelie duidt op de waarachtigheid van de Verrijzenis op twee manieren. Vooreerst door de nauwkeurige beschrijving van de vondst van het lege graf. Het lijkt wel een soort *crime scene investigation*. Wanneer Maria Magdalena naar de begraafplaats gaat, ziet ze vanop afstand dat de steen is weggerold en het graf leeg is. Het drijft haar tot wanhoop: zelfs het rouwen bij het dode lichaam van haar geliefde Meester hebben ze haar niet gegund. Geen kreet klonk ooit zo hartverscheurend: “Ze hebben de Heer uit het graf genomen en wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd.” Petrus en de geliefde leerling willen dit ter plaatse vaststellen en zij gaan hiertoe ook effectief het graf binnen. Zij zien niet alleen dat er geen lichaam meer is, maar ook dat de zwachtels op een hoopje liggen, dit – merkwaardig detail! – in tegenstelling tot de zweetdoek. Die ligt opgerold op een andere plek. Hier is iemand *met zorg* te werk gegaan. Een beetje zoals iemand na een nacht slapen zijn kussen en dekbed opschudt, de gordijnen en het raam opent om frisse lucht en de eerste zonnestrallen binnen te laten. Dit is *niet* het werk van grafrovers, huurlingen of spotters. Gezien de consternatie onder hen, is het ook *niet* het werk van de leerlingen. Van wie... dan wel?

De tweede manier waarop het Evangelie ons wijst op de authenticiteit van de Verrijzenis: de door Jezus beminde leerling zag en geloofde, “want zij hadden nog niet begrepen hetgeen er geschreven stond, dat Hij namelijk uit de doden moest opstaan.” Heel de heilige Schrift, waarmee de leerlingen waren opgegroeid, waaruit ze dagelijks lazen, had hierop

gewezen. Jezus zelf deed regelmatig voorspellingen van zijn dood en Verrijzenis. Maar tot aan de confrontatie met het lege graf was dit niet doorgedrongen, ze hadden het niet begrepen. Nù echter hebben ze een *aha-erlebnis*. De Verrijzenis is de vervulling van de hele Schrift. Vandaar ook de uitdrukking: “dat Hij uit de doden *moest* opstaan.” Het *kon* niet anders zijn. Mensen kunnen aan zichzelf ontrouw zijn, maar *niet* de God van de heilige Schrift, de God van het Verbond, de God van eindeloze Liefde voor mensen. Die laat zich door de dood *niet* het zwijgen opleggen. Die verrijst, en brengt de mensen zo vergeving, verzoening, verlossing.

Dit is echt nieuw. Dit verandert alles. Dit opent voor de mensheid een nieuwe toekomst. De mens die hiertoe openstaat, kan leven vanuit de belofte van de Verrijzenis, van een vernieuwd en eeuwig leven. Aan ons om in dit leven al naar die Verrijzenis toe te leven, om in dit leven al mensen van de opstanding te worden. Ik wens voor u allen het geloof, de hoop en de liefde die daarvoor nodig zijn. En namens de Antwerpse dominicanengemeenschap en de parochie Sint-Paulus zeg ik u: een zalig Paasfeest!